

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500 דמול נ' יצחק ואח'

לפני: כבוד השופטת כרמית בן אליעזר

יובל דמול, עו"ד

התובע

בעצמו

נגד

1. יואב יצחק

הנתבעים

2. עיתונות זהב בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד יורם מושקט ועו"ד מנחם אברהם

פסק דין

1. שלוש תביעות, שהוגשו מכוח חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק" או "חוק איסור לשון הרע") והדיון בהן אוחד.

בהחלטה מיום 23.9.2020, קבעתי כי הפרסומים שפירסמו הנתבעים אודות התובע מהווים לשון הרע, וכי אינם חוסים תחת איזו מן ההגנות הקבועות בחוק.

בכתבי התביעה עתר התובע לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק. התובע טען, כי מדובר בפרסומים שנעשו בכוונה לפגוע, ולפיכך עתר לפסיקת כפל הפיצוי הסטטוטורי בגין כל אחד מן הפרסומים. הצדדים הגישו ראיותיהם לעניין גובה הפיצוי שיש לפסוק לטובת התובע, אם בכלל, וסיכמו טענותיהם, ועתה הגיעה שעת ההכרעה.

רקע הכרחי ותמצית ההחלטה בעניין האחריות

2. תוכן הפרסומים ונסיבות ביצועם פורטו בהרחבה בהחלטתי מיום 23.9.2020 בשאלת האחריות, ואפרט את עיקרי הדברים בקצרה להלן, רק על קצה המזלג.

3. התובע הוא עורך דין אשר שימש בעבר בתפקיד יועץ משפטי (חיצוני) של המועצה המקומית באר יעקב. הנתבע 1 (להלן: הנתבע) הוא מנהלו ועורכו הראשי של אתר החדשות News1 (להלן: האתר) והעיתונאי שפרסם את הכתבות מושא התביעות. הנתבעת 2 היא הבעלים של האתר.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500 דמול נ' יצחק ואח'

התביעות הוגשו בגין שלושה פרסומים, שהם כתבות שפורסמו באתר, ועליהן חתום הנתבע.

4. הפרסום הראשון הוא כתבה מיום 5.11.2016 שעסקה בחקירה סמויה שניהלה המשטרה (לטענת הנתבעים) נגד בכירים במועצה המקומית באר יעקב ונגד איש העסקים פרדי רובינסון, בחשד להוצאת כספים במרמה מן המועצה המקומית לגורמים שונים, ובהם לקבוצת מילומור אשר בשליטת מר רובינסון, תוך ניגוד עניינים ויחסי שוחד, בעיקר בין ראש המועצה המקומית מר ניסים גוזלן ובין מר רובינסון. ביחס לתובע, צויין שמו בכתבה כמי שעומד (לצד ראש המועצה ועו"ד משה פלדמן) במוקד החקירה.

עוד פורסם בפרסום הראשון, כי התובע פעל עבור היזם אבי כלף, שלא שילם היטלי פיתוח כדין, וגם קיים קשרי עבודה תמוהים עם עו"ד משה פלדמן. כן פורסם, כי באופן תמוה מייצג התובע את מועצת באר יעקב בהליכי בוררות המתנהלים בין המועצה המקומית לבין קבוצת מילומור, למרות ניגוד עניינים מובנה המתקיים לגביו, וכי קם חשש כי מינויו לבא כוחה של באר יעקב נועד בפועל להבטיח את האינטרסים האישיים של גוזלן-רובינסון, ולגונן עליהם ככל שניתן מפני חשיפת הפעולות המושחתות בהן לקו.

1. הפרסום השני הוא כתבה מיום 3.12.2016 בה נכתב כי התובע פעל, בצעד מתוכנן ומכוון, ונוכח יחסי שוחד שקיים עם כמה גורמים, למכירת הליך הבוררות המתנהל בפני כב' הנשיא בדימוס גורן (אשר הוזכר גם בפרסום הראשון), לקבוצת מילומור לנדקו שבשליטת מר רובינסון, ובכך גרם נזק עצום למועצה, הנאמד בעשרות מיליוני ₪, והכל מתוך מניעים פסולים.

בין השאר נטען, כי התובע נמנע מלמסור עדות בהליך הבוררות, וזאת באופן מכוון ואף כי עדותו הייתה נדרשת ואף מתחייבת, וכי בשל הימנעותו מלהעיד נאלץ הבורר להוציא פסק ביניים המקבל בעיקרה את תביעת מילומור-לנדקו נגד מועצת באר יעקב, ולחייב את המועצה לשלם. בכתבה נטען, כי התובע פעל כך תוך ניגודי עניינים ויחסי שוחד פליליים וחמורים, תמורת שכר טירחה ו/או שלמונים וכן נוכח מאמציו למנוע חשיפת מעשיהם הפליליים של גורמים שונים, ובהם ראש המועצה והוא עצמו, וכי חשיפת ספרי התובע והרכוש שצבר תביא לחקר האמת.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500 דמול נ' יצחק ואח'

בפרסום השני נטען עוד, כי התובע ניהל מערכת קשרים עניפה וסבוכה עם ראש מועצת באר יעקב, ניסים גוזלן, במקביל ליחסים הסבוכים והבעייתיים של גוזלן עם איש העסקים פרדי רובינסון, ונחשף ליחסי השוחד בין השניים, אך הוא נמנע באופן זדוני מזימונו העצמי למתן עדות בהליך הבוררות, וזאת בכוונת מכוון על מנת שלא לחשוף יחסי שוחד אלו, ולהטות את הליך הבוררות לטובת רובינסון והחברות שבשליטתו, על חשבון תושבי באר יעקב.

עוד נטען בפרסום השני, כי התובע ייצג את האינטרסים של איש העסקים אבי כלף, אשר מחברה שבשליטתו דרשה המועצה המקומית היטלי פיתוח בסך 17 מיליון ₪, שלא הוסדרו עד היום.

2. הפרסום השלישי הוא כתבה מיום 17.12.2016 בה חזרו הנתבעים בהרחבה ובהדגשה על הטענות שנזכרו במסגרת הפרסום השני, ובכלל זאת נטען, כי התובע פעל באופן מושחת ומופקר ותוך ניגודי עניינים, בהליך הבוררות, כך שהבורר נאלץ לפסוק לזכות מילומור-לנדקו, ובכך נגרם נזק של עשרות מיליוני ₪ לקופת המועצה המקומית באר יעקב.

עוד נטען בפרסום השלישי כי התובע התנהל במשך שנים באופן מפוקפק, ונמנע, מטעמיו הוא, מלהעביר למשטרה מידע שהעלה חשד נגד ראש המועצה ניסים גוזלן ונגד פרדי רובינסון וגורמים נוספים, פעל תוך ניגוד עניינים פסול ואסור, אם מתוך תאוות בצע ואם מתוך שיקולים זרים ואחרים, וגרם נזק ניכר להגנתה של המועצה, שיבש הליכי חקירה ומשפט, ומנע מהבורר לרדת לחקר האמת, שעה שעדותו הייתה עלולה/אמורה לחשוף את קשרי השוחד שהתקיימו בין גוזלן לבין רובינסון, ובכך להגדיל את הסיכויים להדיפת התביעה.

3. בהחלטה מיום 23.9.2020 ניתחתי, כאמור, בהרחבה, את פרטי הפרסומים, את טענות ההגנה שהעלו הנתבעים, ואת הראיות שהונחו לפניי, וקבעתי, ביחס לרובם ככולם של חלקי הפרסומים, כי הם מהווים לשון הרע ואינם חוסים תחת ההגנות הקבועות בחוק, וזאת מאחר ולא עלה בידי הנתבעים להוכיח כי הדברים שפרסמו הם אמת, ואף לא כי עומדת להם הגנת תום הלב, על איזו מחלופותיה.

כך, אף שמצאתי כי חלק מצומצם מאוד מן הדברים שיוחסו לתובע בפרסומים (בכל הנוגע לקיומם של יחסי עבודה תמוהים בינו לבין עו"ד פלדמן) חוסה תחת הגנת אמת הפרסום, ואף שמצאתי כי היבטים מסויימים בהתנהלותו של התובע במסגרת תפקידו כיועץ

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500 דמול נ' יצחק ואח'

המשפטי של המועצה המקומית באר יעקב העלו תמיהות, הרי שלא הוכח כלל וכלל כי התובע היה מעורב באופן כלשהו ביחסי שחיתות ושוחד.

ביחס להליך הבוררות קבעתי, כי לא הוכח כי קיים טעם לפגם בייצוג המועצה בהליך ע"י התובע משלא הונח בסיס לטענה כי הוא מצוי בניגוד עניינים. עוד קבעתי, כי אמנם הבורר מצא לזקוף לחובת המועצה המקומית את אי זימונו של התובע לעדות, אולם, שיקול זה היה רק אחד מן השיקולים אשר הביא את הבורר להעדיף את פרשנות החברות התובעות ביחס לתמורה המגיעה להן, ומסקנתו של הבורר נהפכה בערער. כך או כך, לא הוכח, ולו בדוחק, כי התובע נמנע מלהעיד בהליך הבוררות מתוך מניע זדוני כפי שנטען, על מנת להטות את הליך הבוררות לטובת החברות ולהסתיר את יחסי השוחד שהתקיימו, כנטען בפרסומים, במשולש – ראש המועצה המקומית, מר רובינסון, והתובע.

בכל הנוגע לפרסומים בעניינו של התובע בהקשרו של היזם מר כלף קבעתי, כי אמנם עלה בידי הנתבעים להוכיח, כי ייתכן ונפל רבב בהתנהלות התובע, בכך שבזמן שניהן כיועץ משפטי של המועצה המקומית, טיפל משרדו בהיבטים אלו או אחרים של מכרזים בהם השתתפה או צפויה הייתה להשתתף חברה בשליטתו של מר כלף, שהייתה לקוחתו של התובע בעבר (אף כי לא היה מעורב בבחינת ההצעות וההכרזה על הזוכה; מדובר בחברת ר.א.מ. סנטר). על אף האמור, קבעתי כי אין די בכך כדי לבסס את הטענות שפורטו בפרסומים, בקשר לניגוד העניינים הקשור למר כלף, שכן אלו עסקו אך ורק בנושא חובות בהיקפים ניכרים של חברה אחרת בשליטתו של מר כלף (חברת ג.מ.א) למועצה המקומית, בגין היטלי הפיתוח, עניין אשר בקשר אליו לא הוכח כי התובע ייצג אי פעם את מר כלף, ואף לא הוכח כי ייצג את חברת ג.מ.א בהקשר כלשהו.

בכל הנוגע לפרסומים בנוגע ליחסי התובע עם עו"ד פלדמן, קבעתי כי עלה בידי הנתבעים להצביע על מספר סימני שאלה מהותיים בכל הנוגע להסכם שכר טרחה משותף שנחתם בין התובע ועו"ד פלדמן מצד אחד, לבין המועצה המקומית באר יעקב מצד שני, בכל הנוגע לטיפול בגביית תשלומי ארנונה ממשרדי הממשלה, ואשר הוכח במאזן ההסתברויות, כי נחתם מבלי שאושר בהליך תקין. בנסיבות אלו, ומאחר שלשון הפרסום בעניין זה הייתה מסוייגת, וייחסה לתובע רק "יחסי עבודה תמוהים" עם עו"ד פלדמן, מצאתי כי די בסימני שאלה אלה כדי להקנות לפרסום את הגנת האמת. בצד זאת, דחיתי את הטענה (שהועלתה בעיקר בסיכומים) כי טיפולו של התובע בהתקשרויות בין עו"ד פלדמן למועצה נעשה בניגוד עניינים או היה נגוע באי חוקיות, וקבעתי כי לא הונחה תשתית שתבסס מסקנה בדבר קיומם של יחסי שחיתות ושוחד בהקשר זה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500 דמול נ' יצחק ואח'

4. עוד קבעתי בהחלטתי מיום 23.9.2020, כי הפרסומים שבוצעו ע"י הנתבעים אינם חוסים תחת הגנת תום הלב, לרבות בנגזרת אשר כונתה בפסיקה "הגנת העיתונאות האחראית", וזאת, בין השאר, מאחר שהנתבעים לא הראו כי הסתמכו על מקורות רציניים ומהימנים, ולמעשה הנתבע לא פירט דבר ביחס למקורות עליהם הסתמך ולא הציג ולו מסמך אחד אשר היה לפניו בעת ביצוע הפרסום ועליו הסתמך; הנתבעים לא פנו אל התובע לפני פרסומו של אף אחד מן הפרסומים, על מנת לקבל את תגובתו; הלשון שננקטה בפרסומים הייתה חריפה ובוטה, ומסקנות הנתבעים ביחס להתנהלות התובע הוצגו בפרסומים כעובדות מוגמרות, וזאת אף שלחלק ניכר מהן לא היה בסיס.

תמצית ראיות וטענות הצדדים בעניין גובה הפיצוי

5. התובע ציין, כי הוא עורך דין משנת 1996 והעיד כי הפרסומים פגעו בו פגיעה קשה וגרמו לו כאב עצום. התובע טען, כי הפרסומים עדיין נמצאים ברשת, כך שהקשת שמו במנוע החיפוש Google מובילה לפרסומים ומעצימה את הנזק שנגרם לו. התובע הטעים, כי הנתבעים ביצעו את הפרסומים, פעם אחר פעם, ללא ביצוע שום תחקיר וללא כל בסיס, כי הפרסומים השני והשלישי נעשו כנקמה על הגשת התביעה, ומתוך ניסיון להשפיע על ההליך המשפטי. התובע טען, כי הנתבעים פרסמו את הדברים על מנת לפגוע בו ולהסב לו נזקים ולשם תאוות בצע.

התובע הוסיף וטען בתצהירו, כי התנהלות זו של הנתבעים היא התנהלות שיטתית, והם אף זכו לביקורת ציבורית על כך.

6. בתצהירו שהוגש לשלב גובה הפיצוי, טען הנתבע כי הוא פעל בהתאם לתפקידו וחובתו כעיתונאי חוקר לחשוף מידע חמור שהובא לידיעתו, וכי הוא עדיין משוכנע באמיתות הפרסומים. הנתבע הדגיש, כי פעל בנחישות במטרה לחשוף שחיתות ואף צדק, שכן בדיקה שערך מבקר המדינה, בין היתר בעקבות חשיפתו של הנתבע, הובילה לפרסום דו"ח מקיף שמצביע על חריגה מטוהר המידות מצד התובע וגורמים נוספים, המשטרה קיימה חקירה סמויה שנמשכה זמן רב, ואף בית משפט זה קבע בהחלטתו קביעות נחרצות ביחס להתנהלות לא תקינה של התובע בשורה של עניינים.

הנתבע טען, כי התובע הגיש נגדו תביעות השתקה, ופועל כלפיו בדורסנות, תוך הטחת האשמות אישיות מכוערות ובזויות.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249-11 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236-12 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500-12 דמול נ' יצחק ואח'

הנתבע טען כי שלושת הפרסומים מהווים למעשה מסכת אחת ויש לראות אותם כפרסום אחד לצורך קביעת גובה הפיצוי.

הנתבע הוסיף וטען כי לא נגרם לתובע כל נזק כלכלי ולא הובאה כל ראיה לכך, וכי התובע אינו נהנה משם טוב. בהקשר זה טען הנתבע כי אכן התקיימה כנגד התובע חקירת משטרה סמויה שהפכה לגלויה, והפנה למקורות נוספים המלמדים על התנהלות בלתי תקינה של התובע ובהם: דו"ח מבקר המדינה שפורסם ביום 21.11.2017, במסגרתו נמתחה על התובע וגורמים נוספים במועצה ביקורת נוקבת, ונקבע כי נוצר חשש ממשי להימצאות התובע בניגוד עניינים; טיוטת דו"ח חיוב אישי של משרד הפנים, במסגרתה נכללה המלצה לחיובו האישי של התובע; וכן הפנה הנתבע לקביעות שנקבעו ביחס להתנהלות בלתי תקינה של התובע במסגרת ההחלטה שניתנה בתיק זה בשאלת האחריות.

הנתבע הטעים, כי הקדיש עשרות שנים מחייו למאבק בשחיתות, ושילם מחירים אישיים, כלכליים וחברתיים בשל כך. הנתבע טען, כי במהלך השנים חשף עשרות מקרי שחיתות חמורים מצד גורמים בכירים, ופירט חלק מהם. הנתבע הדף את טענות התובע אשר ייחסו לו רדיפה אישית והתנהלות לא תקינה גם בהקשרים אחרים, והדגיש כי אל לבית המשפט לנקוט בדרך שיהיה בה משום אפקט מצנן כלפי עיתונאות חוקרת.

בסיכומיו הוסיף ב"כ הנתבעים והטעים כי השתלחות התובע בנתבע במהלך ניהול ההליך, אף לאחר שהדבר זכה לביקורת נוקבת של בית המשפט, ותוך ניצול העובדה שהדברים הנאמרים במסגרת ההליך המשפטי חסינים מפני תביעת לשון הרע, שוללת את זכותו לפיצוי שכן הוא למעשה כבר השיג את מטרתו. ב"כ הנתבעים הטעים כי ההלכה הפסוקה הכירה בכך שהתנהלות שלא כהוגן של הנפגע כלפי המפרסם עשויה להצדיק את שלילת הפיצוי.

דין והכרעה

7. כמפורט בקצרה להלן, וכמפורט בהרחבה בהחלטה מיום 23.9.2020, ענייננו בשלושה פרסומים, שבוצעו בסמיכות זמנים, בזה אחר זה.

האמירות שפורסמו ע"י הנתבעים ביחס לתובע הן קיצוניות בחומרתן, ודאי בהתחשב בעובדה שמדובר בעורך דין שנשא תפקיד ציבורי, ואשר לו ייחסו הנתבעים מעורבות ביחסי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500 דמול נ' יצחק ואח'

שוחד פליליים וחמורים, התנהלות מושחתת ומופקרת ועוד כיוצ"ב, דברים עליהם חזרו פעמים רבות, בפסקנות ובהדגשה יתרה, ותוך ניסוח ההאשמות כעובדות מוגמרות.

בפרסום הראשון, הוצגה מעורבותו לכאורה של התובע ביחסי שחיתות ושוחד כממצא עובדתי שהתברר במסגרת חקירה סמויה, כאשר כזאת לא הוכח, ובכל הנוגע למעורבות התובע בהליך הבוררות והמניע הפסול שעמד לכאורה בבסיס ייצוגו את המועצה, הוצגו הדברים כעובדות ולא כהבעת דעה. בפרסומים השני והשלישי, שפורסמו לאחר הגשת כתב התביעה בנוגע לפרסום הראשון, הטון והסגנון כנגד התובע הפך נחרץ ובוטה יותר והוא הנושא המרכזי של הפרסום. הפרסום השני אמנם נעשה בסמוך לאחר שפורסם פסק הבורר, ובהתייחס אליו, כך שבהחלט היה עניין תקשורתי וציבורי בסיקור פסק הבורר. עם זאת, התיאור המובא בפרסום לדברים שנקבעו לכאורה בפסק הבורר הוא תיאור מגמתי, החוטא לחובה העיתונאית להצגה מאוזנת והוגנת את הדברים, ובנוסף לכך, נקבעו בו קביעות נחרצות בעניין המניעים הפסולים שלכאורה עמדו בבסיס התנהלות התובע בהליך הבוררות ללא ביסוס, ותוך שניתן להבין מן הפרסום כי הדברים החמורים המפורטים בו נקבעו ככאלה בפסק הבורר, אף שאין הדבר כך. הפרסום השלישי פורסם כשבועיים לאחר מכן ובעיצומו של הדיון בבקשה שהגיש התובע לסעד זמני בעניין הפרסום השני.

הדברים נוסחו כעובדות נחרצות וברורות, כאמת חקוקה בסלע ("האמת היא"); "אין ולא יכול להיות ספק", ולבטח ללא כל הסתייגות. מדובר באמירות חריפות ובהן הקביעה כי התובע "פעל בצעד מתוכנן ומכוון, ונוכח יחסי שוחד שקיים עם כמה גורמים, למכירת הליך בורות לקבוצת מילומור-לנדקו שבשליטת פרדי רובינסון"; "פעל באופן מושחת ומופקר ותוך ניגודי עניינים"; "פעל תוך ניגודי עניינים ויחסי שוחד פליליים וחמורים"; "עמד עו"ד דמול במזימתו: להימנע ממסירת עדות ובכך למנוע הצפת האמת בפני הבורר אורי גורן"; "עו"ד דמול נמנע באופן זדוני מזימונו העצמי למתן עדות"; "התנהל במשך שנים באופן מופקפק ונמנע מטעמיו הוא, מלהעביר למשטרה מידע שהעלה חשד נגד ראש המועצה ניסים גוזלן ונגד פרדי רובינסון וגורמים נוספים"; "פעל תוך ניגוד עניינים פסול ואסור, אם מתוך תאוות בצע ואם מתוך שיקולים זרים ואחרים, וגרם נזק ניכר להגנתה של המועצה"; "שיבש.. הליכי חקירה ומשפט"; ועוד.

8. כפי שקבעתי, ביחס לרובם ככולם של הדברים לא הוכח, ולו בדוחק, כי הדברים שפורסמו היו אמת, וכן לא הוכח כי הנתבעים פעלו בהתאם לסטנדרט עיתונאי סביר לבדיקת העובדות, מתן זכות תגובה, וניסוח הוגן ומאוזן של הצגתן.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500 דמול נ' יצחק ואח'

נוסחם החרף של הפרסומים, העיתוי והאופן שבו בוצעו – בכל פעם בסמוך לאחר הגשת התביעה בגין פרסום קודם, תוך הסלמת הטון והפניית החצים באופן ממוקד כלפי התובע, ללא בדיקה נאותה של העובדות וללא מתן זכות תגובה – מבססים קיומה של כוונה לפגוע, המזכה את התובע בזכות לתבוע כפל הפיצוי הסטטוטורי, ומצדיקים פסיקת פיצוי ממשי והולם.

בנסיבות אלו, אף איני סבורה כי יש מקום להתייחס לשלושת הפרסומים כאילו מדובר בפרסום אחד, גם אם מדובר בקמפיין אחד מתמשך (השוו: תא (ת"א) 14-11-14264 גבריאל כנפו נ' סער גינזבורסקי (4.1.2018); פסק הדין של בית המשפט המחוזי בתל אביב יפו אושר בבית המשפט העליון – ראו עא 1286/18 סער גינזבורסקי נ' גבריאל כנפו (24.6.2019); להלן: עניין גינזבורסקי).

9. עוד יש לשקול בצד החומרה בכל הנוגע לפסיקת גובה הפיצוי, את העובדה שהנתבע לא התנצל על הדברים ואף לא הסיר את הפרסומים, ולמעשה הוא המשיך להתעקש לכל אורך הדרך כי הם מדוייקים ומוצדקים. הפרסומים מופיעים ברשת עד היום, בנוסחם המקורי (בעדותו לפני טען הנתבע בעלמא כי אחד הפרסומים תוקן אך לא הונח לכך שום בסיס ולא הובהר מה התיקון שנעשה), וטענת התובע כי הם עולים באופן מידי ובולט בחיפוש שנערך בשמו במנוע החיפוש הפופולרי Google לא נסתרה.

בהקשר זה יצוין, כי במהלך ההליך שבו הנתבעים וטענו, כי נמנע מהם להוכיח את צדקת הפרסומים וזאת נוכח העובדה שהחקירה המשטרית שהתקיימה בעניינם של התובע ואחרים הייתה סמויה. הנתבעים שבו ועתרו במהלך ההליך לזימונם לעדות של גורמים בכירים במערכת אכיפת החוק, וביקשו להיתלות באמירות של גורמים שונים להוכחת הטענה כי ההאשמות המיוחסות לתובע בפרסומים נחקרו ע"י המשטרה. אלא, שלאחר שניתנה ההחלטה בשאלת האחריות, בעקבות בקשת הנתבעים לזמן את המשנה לפרקליט המדינה לעדות, הודיעה הפרקליטות כי החקירה בעניין המועצה המקומית באר יעקב (פרשה 1464) הסתיימה, וכי התובע לא נחקר כחשוד או כעד בפרשה. עוד צוין, כי לעת הזאת, ועל בסיס המידע הקיים בתיק כעת, אין כוונה לזמן את התובע לעדות או לחקירה באזהרה בקשר לפרשה זו (הודעת הפרקליטות מיום 20.5.2021). בהמשך להודעה זו, ביקשתי את הפרקליטות, למען הסר כל ספק, להבהיר, אם מעבר לפרשה 1464 אליה התייחסה הודעתה נחקרו פרשות אחרות כלשהן בקשר עם התובע והמועצה המקומית באר יעקב, והתשובה לכך הייתה בשלילה (הודעת הפרקליטות מיום 6.6.2021).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500 דמול נ' יצחק ואח'

10. הנתבעים טענו, כי התובע אינו נהנה משם טוב, וכי התנהלותו כיועץ משפטי של המועצה המקומית הייתה בלתי תקינה ואף זכתה לביקורת. בהקשר זה הפנו הנתבעים בעיקר לדו"ח מבקר המדינה ולקביעות מותב זה בהחלטה בעניין האחריות.

11. דו"ח מבקר המדינה שפורסם בשנת 2017, עסק, בין היתר, בעניינים המשיקים לתיק זה. במהלך ניהול ההליך דחיתי את ניסיונות הנתבעים להסתמך על דו"ח מבקר המדינה, וזאת מאחר שמדובר בראייה בלתי קבילה, עפ"י הוראות החוק.

לתצהירו שהוגש בשלב גובה הפיצוי, צירף הנתבע את דו"ח מבקר המדינה הנ"ל, והפעם לא התנגד לכך התובע (ראו סעיף 2 להחלטתי השנייה מיום 23.9.2020 בדבר הגשת הראיות). ואכן, דו"ח מבקר המדינה אינו קביל כראייה לאמיתות תוכנו. ואולם, לעצם העובדה שפורסם דו"ח מבקר המדינה, אשר נמתחה בו ביקורת, לעיתים נוקבת, על התנהלות התובע, לרבות בהקשרים הקשורים לנושאי הפרסום, בהחלט קיימת השלכה על שמו הטוב של התובע. לפיכך, להשקפתי, אין מניעה כי הדו"ח יוגש – לא כראייה לאמיתות תוכנו, כי אם לעצם פרסומו, ואף אין מניעה ליתן לו את המשקל המתאים בעניין גובה הפיצוי שיש לפסוק לתובע, בהתחשב בעובדת פרסומו של הדו"ח, על המשמעויות שיש לה מבחינת שמו הטוב של התובע ועוצמת הפגיעה בו עקב הפרסומים (השוו: יצחק עמית, **חסינות ואינטרסים מוגנים – הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי** (הוצאת נבו 2021), עמ' 394-395, על הפסיקה הנזכרת שם).

12. בדו"ח מבקר המדינה הנדון, נסקרה פעילותו של התובע כיועץ משפטי חיצוני של המועצה המקומית, בין היתר בקשר עם החברות השונות שבשליטתו של מר כלף והליך הבוררות.

בכל הנוגע למעורבות התובע או מי ממשרדו במכרזים בהם השתתפה חברה שהיתה לקוחתו של התובע (הכוונה כנראה לחברת ר.א.מ סנטר שבשליטת מר כלף) – מצא משרד מבקר המדינה להעיר בחומרה למועצה המקומית ולתובע, כי התובע היה נתון בניגוד עניינים בכך שהוא ונציגה ממשרדו היו מעורבים בניסוח ובדיונים בעניין מכרזים להם הגישה לקוחתו של התובע הצעה. משרד מבקר המדינה קבע כי השתתפות התובע עולה כדי פגיעה בטוהר המידות.

ביחס למעורבות התובע בקשר עם חברה אחרת שבשליטת אותו יזם אשר בנתה בתחומי המועצה המקומית (הכוונה כנראה לחברת ג.מ.א שבשליטת מר כלף) קבע מבקר המדינה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500 דמול נ' יצחק ואח'

כי נוכח ניגוד העניינים בפעילויותיו של התובע היה על משרדו להימנע מלפעול ברשות בכל נושא שבו יש ללקוחותיו עניין.

ביחס להליך הבוררות, צויין בדו"ח מבקר המדינה כי התובע ייצג את המועצה המקומית בהליך בוררות מול חברה מנהלת, כאשר חברה בת של אותה חברה מנהלת התקשרה עם החברה אליה התייחסה ההערה הקודמת (הכוונה כנראה לחברת ג.מ.א שבשליטת מר כלף), והעבירה לה המחאות זכות לתשלום אגרות והיטלים למועצה המקומית. בהקשר זה מצא משרד מבקר המדינה להעיר, כי מצב עניינים שבו ליועץ משפטי חיצוני קבוע של רשות - הוא התובע - יש זיקה לגורמים וחברות שיש להם אינטרסים ברשות ובתחום שיפוטה, יוצר חשש ממשי להימצאות היועץ המשפטי החיצוני במצב של ניגוד עניינים, ויש בכך כדי לפגוע באמון הציבור ברשות ובהתנהלותה.

בכל הנוגע למערכת ההסכמים שנקשרה בין המועצה המקומית, התובע ועו"ד פלדמן, נקבע בדו"ח מבקר המדינה, כי התובע לא בדק אם יש חשש לניגוד עניינים של עו"ד פלדמן המונע מהרשות להתקשר עימו או טעון הסדרה, ואכן התברר בהמשך כי עו"ד פלדמן ייצג את אותה חברה (כנראה חברת ג.מ.א) מול הרשות באותו עניין, ואף היה לו עניין בחברות יזמיות שפעלו מול הרשות, ולא נבדק אם הדבר מעמיד אותו במצב שיש בו חשש לניגוד עניינים.

13. כאמור, לא ניתן להתבסס על הקביעות המפורטות בדו"ח המבקר כראייה לאמיתות תוכנו, והממצאים העובדתיים הרלוונטיים להכרעה בעניין היחס בין הפרסומים והיקפם לבין העובדות שהוכחו לפניי הם אלו שנקבעו בהחלטה מיום 23.9.2020.

על אף האמור, אני סבורה, כי מקום בו זכתה התנהלות התובע כיועץ משפטי של רשות מקומית לביקורת, לעיתים נוקבת, ואף נקבע – בדו"ח מבקר המדינה שהוא מסמך בעל חשיבות ציבורית עליונה, ובהקשרים הרלוונטיים לחלק מנושאי הפרסום – כי התובע היה בניגוד עניינים וכי התנהלותו עולה כדי פגיעה בטוהר המידות – הרי שיש ליתן לדברים משקל של ממש בבואנו לבחון את היקף הפגיעה הגלומה בפרסומים ביחס לשמו הטוב של התובע, וכפועל יוצא מכך, גובה הפיצוי שיש לפסוק לזכותו. אין דומה פרסום לשון הרע על אדם ששמו צח כשלג ומעולם לא דבק בו רבב, לפרסום לשון הרע אודות אדם שהתנהלותו, לרבות בהקשרים הרלוונטיים לפרסום, זכתה לביקורת נוקבת בדו"ח רשמי של מוסד בעל חשיבות ציבורית עליונה.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249-11 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236-12 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500-12 דמול נ' יצחק ואח'

בצד זאת יש להדגיש, כי עוצמתם וחריפותם של הפרסומים, כפי שפורט לעיל, חורגת הרבה מעבר לדברים שנכללו בדו"ח מבקר המדינה, הן מבחינת היקפם של הדברים והן מבחינת חריפותם. גם בדעת הקהל הציבורית, קיים פער עצום, בין ייחוס ניגוד עניינים ואף פגיעה בטוהר המידות בכל הנוגע להתנהלות היועץ המשפטי למועצה המקומית בקשר עם יזם שהייתה לו זיקה אליו (כפי שנקבע בדו"ח מבקר המדינה), ובין מעורבות שיטתית במעשי שחיתות ושוחד, העלמת עין מתמשכת ורבת שנים משחיתות שפשתה במועצה, צבירת הון עצמי רב כתוצאה מפעולות אלו, והטיית משפט ומכירת הליך בוררות על מנת לחפות על מעורבות ביחסי שחיתות ושוחד (כפי שנכתב בפרסומים).

14. דברים נוספים אליהם הפנה הנתבע לביסוס טענתו כי לתובע אין שם טוב, אף הם בעלי משמעות מוגבלת, עם בכלל. לטיוטת הדו"ח בעניין חיוב אישי התייחסתי בהחלטה מיום 23.9.2020 (ראו בעיקר סעיף 39 להחלטה) והבהרתי, כי היא עוסקת בעניינים אחרים במהותם ובהיקפם ולדברים אלו משמעות גם בעניין גובה הפיצוי.

הוא הדין ביחס לקביעות שנקבעו בהחלטה מיום 23.9.2020 בעניין התנהלות לא תקינה של התובע בחלק מן ההקשרים, כמפורט לעיל. בדומה לדברים שכתבתי לעיל ביחס לדו"ח מבקר המדינה, נראה כי יש לדברים משמעות מבחינת היקף הפגיעה בשמו הטוב של התובע, וכפועל יוצא מכך גם גובה הפיצוי שיש לפסוק לו. אלא, שהפער בין הדברים שנקבעו – הן בהיקפם והן בדרגת חומרתם – לבין הפרסומים הוא גדול ומשמעותי, כך שאף כי יש בדברים כדי להביא להפחתת גובה הפיצוי שיש לפסוק לתובע, ודאי שאין בהם כדי לשלול את זכותו של התובע לפסיקת פיצוי משמעותי.

15. מקובלת עליי טענת הנתבעים, כי להתנהלות התובע, לרבות ובעיקר במהלך ניהול ההליך, יש משמעות גם בעניין גובה הפיצוי שיש לפסוק לטובתו.

במהלך ניהול ההליך, הפנה התובע האשמות חריפות כלפי הנתבע, התנסח כלפיו, פעם אחר פעם, במילים קיצוניות בחריפותן (רוצח תקשורת, שופך דם קורבנותיו וכיוצ"ב), ואף רמז למעורבותו במעשים פליליים ובלתי מוסריים. במהלך חקירתו לפניי ביום 13.7.2021 התברר כי התובע מבסס טענות אלו על חקירה פרטית שניהל מי ממושאי הפרסום הראשון, תוך התחקות אחר הנתבע. מדובר בהתנהלות פסולה, אשר זכתה לביקורתו של בית המשפט פעם אחר פעם, במסגרת החלטות שיפוטיות ובמהלך ניהול הדיונים, ובעקבות זאת אף הוחלט – על דעת הצדדים – למחוק חלקים מפרוטוקול הדיון אשר התייחסו לעניין. הדברים אף היו בלתי רלוונטיים ובלתי נחוצים להליך, וכאמור התובע חזר עליהם פעם

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500 דמול נ' יצחק ואח'

אחר פעם בכתבי בי"ד, אף שבית המשפט שב והתרה כי עליו למתן את ניסוחיו ולהימנע מחזרה על האשמות בלתי מבוססות שאף אינן רלוונטיות להליך. לא מן הנמנע, כי הצדק עם הנתבעים כי כך הרשה התובע לעצמו לנהוג, ביודעו כי דברים אשר נאמרים ונכתבים תוך כדי ניהול ההליך המשפטי חסינים מפני תביעת לשון הרע.

ההלכה הפסוקה קבעה, כי בין יתר השיקולים אותם שוקל בית המשפט בבואו לקבוע את גובה הפיצוי שייפסק לטובת הנפגע, עליו לשקול את התנהגות הפוגע והנפגע. בע"א 1370/91 **משעור נ' חביבי**, פ"ד מז(1), 535, פסק בית המשפט העליון, כי בטרם יזכה בית המשפט תובע לשון הרע בפיצוי עונשי מוגבר עליו להיווכח שהתובע עצמו "חף מן האשם שבעטיו צפוי הפוגע להיענש. מקום בו מתברר, כי הנפגע נהג בפוגע שלא כהוגן - ולוא גם שלא על פי אותה אמת מידה ממש - כגון שהתגרה בו קודם לפירסום הפוגע או גמל לו על הפירסום הפוגע - זכאותו לפיצוי מוגבר מוטלת בספק ממשי". בתא (י-ם) 7374/02 **יוסף כהן נ' אהוד אולמרט** (16.8.2004), קבע בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט סולברג) כי "אין מניעה להרחיב תחולתה של הלכה זו, באופן שהתנהגות שלא כהוגן מצד הנפגע כלפי הפוגע, לא רק שתאפשר מניעת פיצוי מוגבר, אלא תאפשר גם קביעת פיצוי מופחת". נפסק, כי בית המשפט רשאי לפטור את הנתבע מחבותו לפצות את התובע או להקטין את סכום הפיצויים שבו יחוייב הנתבע, מנימוקים הקשורים בהתנהגות התובע, "ככל שבית המשפט יראה לצודק". אף בתא (מר) 5699-11-10 **עופר מנירב**, רו"ח נ' אייל ויובל ארד תקשורת (1996) בע"מ (19.2.2014) פסק בית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופט גרוסקופף) כי הדדיות התקפות בוודאי ראויה להתחשבות במסגרת גובה הפיצוי.

אכן נכון הדבר, כי בכל המקרים הללו, ההתחשבות בהתנהגות התובע ובהתקפות שהיו מצידו על הנתבע הייתה בשל פרסומים שבוצעו ע"י התובע עצמו עוד קודם להליך המשפטי, עובר לפרסומים בגינם תבע, במקביל להם או בסמוך לאחריהם. התנהלות התובע במהלך ניהול ההליך המשפטי בדרך כלל משמשת את בית המשפט בעיקר כשיקול בפסיקת ההוצאות, אך לא כשיקול לגובה הפיצוי שנפסק.

עם זאת, לא מצאתי מניעה, כי במקרים המתאימים יהיה בית המשפט רשאי להתחשב בהתנהלות זו גם בעניין גובה הפיצוי. זאת בייחוד שעה שהתנהלות התובע כלפי הנתבע בהליך זה התאפיינה בהשתלחות חסרת רסן והאשמות בוטות כלפי הנתבע, אשר לוקה באותם פגמים עצמם אשר ביחס אליהם הפנה את עיקר טרונייתו כלפי הנתבע ופרסומיו, וכי התובע התמיד בה חרף התראות חוזרות ונשנות של בית המשפט, וכאמור מתקבל הרושם כי כך עשה ביודעו שיהיה חסין מתביעת לשון הרע. אכן, תכליתה של החסינות

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249-11 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236-12 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500-12 דמול נ' יצחק ואח'

המוקנית לדברים הנאמרים במהלך ההליך המשפט מפני תביעת לשון הרע, עניינה ברצון לאפשר לצד להליך להתבטא בחופשיות על מנת שיהיו בידי בית המשפט מלוא העובדות והנתונים הנחוצים לו לחקר האמת. בצד זאת, מניח המחוקק כי בידי בית המשפט המנהל את ההליך לנקוט באמצעים אשר ימנעו פגיעה מיותרת בצד להליך ע"י הצד שכנגד. בהתחשב בנסיבות המפורטות לעיל, אף כי התכלית העומדת בבסיס החסינות הקבועה בס"פ 13(5) לחוק מונעת הגשת תביעת לשון הרע בגין הדברים, מצאתי כי היא מאפשרת התחשבות מוגבלת ומדודה בהם ביחס לגובה הפיצוי שייפסק. בצד זאת ברור, כי המשקל שיש לייחס לשיקול זה בהפחתת גובה הפיצוי הוא מוגבל, כפועל יוצא של העובדה שמדובר בפרסומים שנעשו במהלך הליך משפטי.

16. אין בידי לקבל את טענת הנתבעים כי יש להימנע מפסיקת פיצוי מרתיע על מנת שלא לייצר אפקט מצנן על פועלה של העיתונות החוקרת. כפי שציינתי בהחלטה מיום 23.9.2020, בהלכת דין (ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דין אורבך (8.2.2012)); דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דין-אורבך (18.9.2014)) עמד בית המשפט העליון על חשיבותה של העיתונות המודרנית בחברה דמוקרטית, ועל הצורך להגן על פרסומים שנעשו בתקשורת, גם אם התברר בדיעבד כי אינם נכונים, וזאת, בין השאר, בשל החשש להיווצרות "אפקט מצנן" על העיתונות החוקרת, אשר ימנע אף פרסומן של עובדות שהן אמת. בית המשפט העליון קבע, כי תפקידה של העיתונות אינו רק לתת ביטוי לדעות שונות, אלא גם לחשוף אירועים ועובדות שאינם גלויים לעין הציבור ואשר מחייבים עבודות תחקיר – זהו פועלה של העיתונות החוקרת. כפי שהטעים בית המשפט העליון "לאור משקלם וחשיבותם של אינטרסים אלו, ראוי להבטיח את התקיימותה של עבודה עיתונאית אחראית וכי פרסומים בעלי ערך רב לציבור יראו אור. דברים אלה נכונים אף מקום שמדובר בפרסום שלא הוכחה אמיתותו", תוך מתן הדעת לכך שהעובדה שלא עלה בידי המפרסם להוכיח את אמיתות הפרסום, אין פירושה בהכרח כי הפרסום אינו אמת.

הנתבע טען לפניי, כי אף שלא עלה בידי להוכיח שהפרסום אינו אמת, הרי שהעובדה שהדברים שפורסמו בכתבות מושא כתבי התביעה, מצאו ביטוי גם בדו"ח מבקר המדינה מלמדת על כך שהיה בהם ממש.

אלא, שכפי שקבעתי לעיל, היה פער עצום בין הדברים שפורסמו בסופו של יום בדו"ח מבקר המדינה (אף אם אניה, כטענת הנתבע – שלא הוכחה – כי פרסומיו שלו הם שעמדו בבסיס בדיקת מבקר המדינה) לבין אלו שפורסמו בכתבות. בכל הנוגע לחלקים החמורים והקיצוניים ביותר בכתבות – ועניינם מעורבות התובע ביחסי שחיתות ושוחד ומניעים

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 16-11-23249 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-43236 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16-12-16500 דמול נ' יצחק ואח'

פסולים שגרמו לו להטות ולמכור (כך ממש!) הליך בוררות - לא הונח כל בסיס עובדתי, ואף לא הונחה כל תשתית שתלמד שהיה בסיס עובדתי כלשהו אשר עמד לפני הנתבע וגרם לו לפרסם את הדברים. הנתבע לא שיתף את בית המשפט ולו ברמז מהם המקורות או הנתונים אשר עליהם הסתמך בפרסמו את הדברים ולא הוכיח ולו בדוחק כי קדמה לפרסומם עבודת תחקיר רצינית, איסוף מידע שיטתי תוך בדיקת מהימנות המקורות והצלבתם וכיוצ"ב, וכאמור אף לא התבקשה תגובת התובע.

בנסיבות אלו, ומשקבעתי, כמפורט בהרחבה בהחלטה מיום 23.9.2020, כי הפרסומים אינם עומדים ולו בדוחק בהגנת העיתונאות האחראית כפי שנקבעה בפסיקה, בהתבסס על התכליות האמורות, אני סבורה, כי אין הצדקה להפחית את גובה הפיצוי שייפסק לחובת הנתבעים מחשש לאפקט מצנן שירתיע עיתונאים חוקרים מלבצע את עבודתם ללא מורא. ההיפך הוא הנכון. אני סבורה כי בצד מתן הגנה לפרסומים בעיתונות החוקרת, שבוצעו תוך הקפדה על הכללים וביצוע עבודה מקצועית ואחראית, גם מקום בו התברר בדיעבד כי הפרסום לא היה נכון; יש לפסוק פיצוי שיעביר את המסר כי מקום בו בוצע הפרסום תוך חריגה בוטה מכללים אלו, אין מקום להגנה ואף אין מקום לפיצוי מופחת. מסר ברור כאמור יהיה בו דווקא כדי לחזק את העיתונות החוקרת ולא להרתיע אותה, בכך שיגרום לעיתונאים החוקרים לבצע עבודת תחקיר רצינית ויסודית עובר לפרסומים, וסופו שיביא להקפדה על סטנדרט גבוה של עיתונאות חוקרת, הראויה לאמון הציבור המסתמך עליה.

סוף דבר

17. נתתי דעתי למכלול השיקולים אותם פירטתי לעיל ובהחלטה מיום 23.9.2020, וכן לעובדה שהתובע שימש בזמנים הרלוונטיים בתפקיד ציבורי, על כל המשתמע מכך, ולעובדה שחלק לא מבוטל מן הפרסומים התייחס להתנהלותו של התובע במישור הציבורי, אשר קיים עניין ציבורי משמעותי בהשמעת דברי ביקורת עליה, מה גם שחלק מן הביקורת הייתה מוצדקת, כמפורט לעיל.

התחשבתי גם בסכומים שנפסקו בפסיקה במקרים דומים, כמובן, תוך מתן הדעת להבדלים המתחייבים מן המקרים שנדונו בהם לענייננו, לרבות ביחס לשיקולים בגינם סברתי כמפורט לעיל כי יש להפחית מגובה הפיצוי שייפסק לתובע (השוו, בין השאר: עא (י-ם) 19-10-3386 שרת התרבות והספורט - ח"כ מירי רגב נ' ערוץ 10 החדש בע"מ (2.8.2020); תא (ראשל"צ) 16-12-29098 הרצל קרן נ' צבי חיים ליבר (15.12.2019), כפי שתוקן, על דרך הפשרה בע"א 20-01-67814 ליבר נ' קרן (2.7.2020); עניין גינזבורסקי).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 23249-11-16 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 43236-12-16 דמול נ' יצחק ואח'

ת"א 16500-12-16 דמול נ' יצחק ואח'

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים מצאתי לחייב את הנתבעים לשלם לתובע בגין הפרסום הראשון פיצוי בסך 25,000 ₪, ובגין כל אחד מן הפרסומים האחרים פיצוי בסך של 60,000 ₪.

סך הכל ישלמו הנתבעים לתובע סך של 145,000 ₪.

נוסף על כך יישאו הנתבעים בהוצאות התובע בגין שלב זה ובשכר טרחת עו"ד בסכום כולל של 10,000 ₪.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט' אב תשפ"א, 18 יולי 2021, בהעדר הצדדים.

כרמית בן אליעזר, שופטת

